

Jolige Jeppe, bijna 4 jaar

Omdat Jeppe al vanaf haar geboorte wordt gevolgd (in editie 2019-4 schreef ik 'Van werpkist tot werkertje' en daarna over enkele highlights), leek het de redactie en mij een leuk idee om ook de rest van haar ontwikkeling vast te leggen in dit magazine. Ik neem jullie mee in de periode 15 maanden tot inmiddels bijna 4 jaar, een periode met pieken en dalen.

Showperikelen

Jeppe's moeder Foske is een enorme bitch, die ik in de jachtauto te midden van andere honden altijd in de gaten moet houden, zo scherp is ze. Ik wilde nu een hondje dat altijd relaxed is. In eerste instantie doen we hierom wat shows. Het werkt, Jeppe is mega chill. Drukke sporthallen en lawaaiige honden, het maakt haar niet uit. En inderdaad, ook in de jachtauto is ze stapelbaar. Wel zo handig als de hele meute hoog in de adrenaline zit.

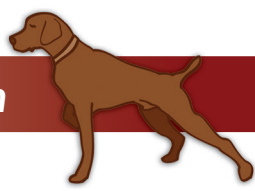
Ze valt in de smaak bij keurmeesters; slechts een keer wint ze niet. En zo wordt in tweede instantie het doel om alles eruit te halen wat erin zit. Ze wordt in korte tijd Nederlands Jeugdkampioen en Nederlands Kampioen. Door haar zweetwerkkwalificatie -die ze met 9 maanden behaalde- kunnen we op voor het Champion International de Beauté (CIB) met werkproef door België aan te doen. Daarna gaan we naar Frankrijk, en pakken we het Champion International d'Exposition (CIE) mee. Geen kunst met een zeldzaam ras, maar die U's moeten wel blijven

komen! Tussendoor doen we nog de Winnershow in Gorinchem en daar wint ze tot ieders verrassing in de erering de gebruikshondenklasse; keurmeester Dick Rutten is erg onder de indruk. Ik ben trots op deze unieke gebeurtenis, nooit eerder won een Wetterhoun.

Trainingen, proeven en wedstrijden

Met enige regelmaat krijg ik het advies om een keuze te maken, maar ik heb nu eenmaal een allrounder en zet mijn honden ook daadwerkelijk op alle facetten van de jacht in, dus train ik ook op alle disciplines. Mensen met staande honden zullen

het herkennen. Honden begrijpen de context waarin ze werken. Ze weten wanneer ze het apport netjes zittend moeten afgeven (proef) en wanneer niet (praktijk), of wanneer ze langzaam moeten werken (zweetwerk) of snel (apporteren).

De zweetwerktrainingen richten zich al even op nazoeken in de praktijk, want er zijn afgelopen twee jaar heel weinig wedstrijden geweest. Dat wat er was, was vaak een speciaalwedstrijd voor een bepaalde categorie of een F-spoor die we al hebben.

In de 'gewone' jachtraining hebben we afgelopen tijd wat noten moeten kraken. Als pup trok Jeppe enorm naar helpers, té gezellig vond ze dat. Ik was er minder blij mee... Met veel moeite lossen we dat op door veel variatie aan te brengen in de locatie en positie van de helper en door voorjagers uit een ander trainingsgroep in te zetten. Een ander probleem dat in 2021 ineens ontstaat, is dat ze te woest met koude eend omgaat. Warm is geen probleem, maar op proeven zijn ze koud, heel koud. Duif waag ik me niet eens meer aan. Samen met enkele clickertrainers werk ik een stappenplan uit. Na weken trainen is daar weer een supernetjes apport van een koude eend én van een duif, en kort erna -ze is amper drie jaar- behalen we op de eerste poging onze eerste SJP A. De keer erna gaan we met een recordaantal punten naar de dirigeer, maar op de eerste lijn gaat de neus direct aan. Enkele weken later een nieuwe kans. Nu bereiken we de dirigeer met een minimaal aantal punten. Ook nu is ze erg afgeleid op de eerste lijn. Op de laatste poging verknal ik het bij de markeer. En als je niet door de B komt, valt er weinig te dirigeren. Het is bijna Cruyffiaans...

Na de SJP's volgen onze eerste B MAP's. Bij een proef mist ze beide apporten, de rest is binnen en zelfs een keer met het maximale aantal punten. Dat we geen diploma hebben, mag de pret niet drukken, dit is leuk! Wegens loopsheid lukt het ook bij de twee MAP's erna niet.

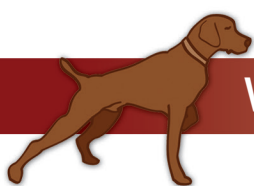
Tijd om te evalueren... Ze kan al veel, heeft al veel bereikt, is zelfs gediplomeerd in alle drie de disciplines, en wat

ik vooral top vind, is dat ze zeer goed kan schakelen van praktijk naar proef en van wild naar dummy. Maar er is ook instabiliteit. De ene keer gaat ze met een jump te water en de andere keer wil ze er niet gelijk in. Ook lastig is dat een oud probleem ineens de kop opsteekt. In maart jl. ziet ze na perfect markeren ineens de helpers met hun lunch, die ook nog eens opstaan en roepen dat ze weg moet wezen. Ik bespreek een en ander met mijn trainer en we pakken het negeren van helpers weer op. Ook geeft ze me een fantastische tip: een crash course dirigeren door Rudi Meijjer. Na de eerste van zes lessen weet ik al dat dit een goede keuze is. We gaan het dirigeren helemaal opnieuw opbouwen en ik doe een

belangrijk inzicht op. Vanuit de clickertraining ben ik gewend om te backchainen, maar dat zet Jeppe blijkbaar niet aan om alsmaar door te lopen op een lijn totdat ze op een apport stuit of ik een cue geef. We werken nu andersom, vanaf een vaste inzetplaats, en het gaat direct al goed. Dat geeft hoop, en ik ben zeer benieuwd naar het vervolg.

Het is een *giant leap*, maar mocht ik ooit -met welke hond dan ook- zover komen, dan hoop ik dat er nog een **Nimrod** bestaat in de huidige vorm. Ik hoor pleidooien voor veranderingen die nodig zouden zijn, en over rassen die er volgens sommigen niets te zoeken hebben. Als je door de selectiecriteria heen komt, en eerlijk naar je hond en

jezelf bent bij het aanvaarden van de uitnodiging, dan heb je echt recht om daar te staan. Voor retrievers is er al de Champions Trophy op dit niveau. Moet de Nimrod nu ook een retrieverwedstrijd worden? Al die verschillende rassen maken juist de charme van deze wedstrijd, zo hoorde ik uit het publiek toen ik verslag deed van de laatste editie. Daarbij is deze wedstrijd de enige gelegenheid waar specialisten en allrounders bijeen komen op die ene discipline die ons verbindt: het apporteren, want dat moeten ze allemaal.

Praktijkjacht

Over haar eerste twee jaren in de praktijkjacht heb ik al eerder geschreven. Het was geweldig, en telkens als ik denk 'mooier wordt het niet', wordt het alleen maar nóg mooier. Het jaar 2021 is op alle fronten een topjaar. Werkelijk elke maand zijn we een of meerdere keren op jacht. Toen ik net begon met jachtraining, nu zo'n zeven jaar geleden, dacht ik dat ik er nooit 'tussen' zou komen met een Wetterhoun, voor velen onbekend, door anderen onderschat. Niets is minder waar, er blijkt een enorme behoefte aan goede allrounders die lekker onder het geweer werken.

Ondanks alle ervaring brengt 2021 een primeur: we mogen voor het eerst een aantal keren mee op de duiven. De eerste keer is de setting geheel nieuw voor ons. De jager en ik zitten in een kuubskist op het land en Jeppe ligt in haar camouflagetentje ernaast. Op de terugweg van het eerste apport zie ik haar dilemma 'wat doe ik met die duif?' Ik kan 'm niet aanpakken vanuit de kist en laat haar de duif neerleggen. Ik zeg 'plaats' en ze duikt haar tentje weer in. Bij de volgende duif legt ze 'm uit eigen beweging bij de andere en zoekt haar plek op. Ze leert snel. Met een goede basis kan een hond ook nieuwe situaties makkelijk aan, vanuit vertrouwen.

De keer erna zitten we op een goede trek en apporteert ze in korte tijd 35 duiven. Van de eerste tot de laatste duif blijft ze enthousiast en snel; wat ben ik hier blij mee! Verder gaan we nog regelmatig op de kraaien en de ganzen. Ook het kleinwildseizoen is weer grandioos. Naar mijn mening versterkt de ervaring in de praktijk het presteren op proeven,

en andersom. Ik ben dus zeer dankbaar voor al deze mogelijkheden.

Vanaf 2022 hebben we een nieuwe situatie, want vorig jaar ben ik geslaagd voor de jachtopleiding en sinds januari heb ik een jachtakte en gelegenheid om te jagen. Superlatieven schieten tekort om te beschrijven hoe ik me voel tijdens de eerste keer samen met m'n hondje op schadebestrijding. Ik zie en hoor de natuur ontwaken, en als na zonsopkomst de eerste kraai de lokstal aandoet, is 'ie voor mij. Ondanks dit schot treedt even later een reegeit uit het bosje achter mij en ze scharrelt rustig door mijn beeld. Daarna belanden nog meer kraaien en kauwen op het tableau. Wat een rijkdom!

Verzorging

Naast alle specifieke training is er natuurlijk ook de algemene conditietraining. Zeker sinds we jaarrond jagen, zie ik graag dat mijn honden steeds goed in conditie zijn. We fietsen veel en Jeppe vergezelt me bij het hardlopen. Wat ik verder belangrijk vind, is een periodieke check-up door een osteopaat. Tot slot is natuurlijk goede voeding van belang. Ik hou het op kant-en-klaar vers vlees. Vorig jaar kwam Duck op mijn pad, en ik ben erg gecharmeerd van de zeer praktische verpakkingen. Er was ooit een reclame op tv, iets met 'vaak is rond beter, soms vierkant', en dat geldt zeker ook voor Duck: rechthoekige pak-

ken stapelen zoveel beter in de vriezer! Prettig voor mij dus, maar het belangrijkste is natuurlijk dat mijn honden het er super op doen.

Wake-up call

Het terugblikken in de tijd voor dit artikel is een enorme wake-up call voor mij. Ik had zoveel voornemens met Jeppe, ik zou van alles... De realiteit is dat we nog steeds drijven op de fantastische basis die we in het eerste jaar hebben gelegd bij Christel Holtrop, en de A-trainingen bij Bianca Koreman. Daarna waren er omstandigheden, ik heb minder getraind, in het kleinwildseizoen train ik zelfs minimaal en ik ging te vaak de training in zonder plan. Wel hebben we veel gejaagd, en dat is ook ervaring. We gaan vrolijk door, met nieuw elan, en vooral weer meer gestructureerd. Mijn meisje is nog steeds jolig en moet nog verder rijpen, stabiel worden. Het proces van samenwerken is het mooiste, al ben ik bepaald niet calvinistisch en wil ik uiteindelijk ook wel resultaat zien.

Ik vertrouw erop dat er vanuit die samenwerking, vanuit de enorme band die we hebben, nog vele resultaten te behalen zijn. En zo niet, dan is ze nog steeds mijn lieffie.

Tekst: Anita Hoogendoorn

Foto's: Esther Breur en

Anita Hoogendoorn

Original Raw Dog Food

DUCK

— PIONEER SINCE 1970 —

THANK YOU
TO OUR
PIONEER

Anita Hoogendoorn

Wetterleger's Wetterhounen

www.duck-food.com